

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **N. P.,** zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 30. 7. 2003, č. j. 52 Az 154/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatelka (žalobkyně) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 12. 2002, č. j. OAM-5358/VL-10-08-TZ-2002. Tímto správním rozhodnutím bylo vysloveno, že se zamítá žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Zároveň bylo vysloveno, že se neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění. Krajský soud, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, především vycházel z toho, že z výpovědi žalobkyně a dalších listinných důkazů bylo zjištěno, že žalobkyně (žadatelka o azyl) přišla ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi - konkrétně z Polska. Byly tedy splněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobkyně tudíž napadeným správním rozhodnutím nebyla krácena na svých právech.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že důvod kasační stížnosti spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má zato, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávně posoudil právní otázku a sice zda je možno na případ stěžovatelky vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy že žádost o udělení azylu stěžovatelce je zjevně nedůvodná. Důvod kasační stížnosti spatřuje dále v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má zato, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval situaci stěžovatelky, že má jen velmi omezené možnosti pro zjištění důkazů o perzekuci v domovské zemi a krajský soud tuto skutečnost ponechal zcela bez povšimnutí. Důvod kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka i v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má zato, že soud nesprávně posoudil, zda předcházející správní řízení netrpělo vadou. Stěžovatelce je vytýkáno, že sice uvedla konkrétní ustanovení správního řádu, které měl žalovaný ve správním řízení porušit, avšak již k těmto zákonným ustanovením opomněla přiřadit konkrétní skutkové důvody pro svá tvrzení o porušení procesních pravidel. V tomto případě byl krajský soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Žalobkyně je pak dále přesvědčena, že rozhodnutím žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když zde uvedené odůvodnění považuje za nedostatečné.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že má zato, že jak dotyčné správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Poukázal dále na to, že námitky obsažené v kasační stížnosti nemají oporu ve správním a zřejmě ani v soudním spise, ani v napadených rozhodnutích, neboť žádost stěžovatelky o udělení azylu nebyla posuzována podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a ani soud žalobu neodmítl pro nedostatek konkrétních skutkových důvodů žaloby, jak je v kasační stížnosti nesprávně uvedeno. Celkově se kasační stížnost jeví, jako by byla sepsána pro případ jiného stěžovatele. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).Tento soud vycházel z následujících úvah a skutečností.

Především je třeba uvést, že (jak vyplývá především z příslušného správního spisu) žádost stěžovatelky o udělení azylu byla zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy proto, že stěžovatelka přicestovala ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi a nikoli podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Již z tohoto důvodu nemohou obstát v kasační stížnosti uplatněné námitky o nesprávném posouzení právní otázky ani námitky o neostatečném důkazním řízení o perzekuci v domovské zemi, neboť posouzení situace v zemi původu je pro rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu zcela nerozhodné. Z celkového obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se nejedná pouze o zjevnou písařskou chybu, spočívající toliko v záměně v označení zákonného ustanovení (záměně písmen e) a g), ale že v této stížnosti jsou dovozovány skutečnosti, které celkově neodpovídají obsahu správního a soudního spisu, včetně rozhodnutí žalovaného a krajského soudu. Tvrzení stěžovatelky o tom, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu a že dokazování ve správním řízení je neúplné, je navíc zcela nekonkrétní a stěžovatelka ani v kasační stížnosti neuvádí v čem spočívají vady správního rozhodnutí a jaké důkazy měly být provedeny. Ostatně z důkazů provedených ve správním řízení bylo zjištěno, že stěžovatelka před vstupem

do České republiky pobývala na území Polska (z Ukrajiny odcestovala linkovým autobusem přes Polsko), přičemž je nesporné, že Polsko je bezpečnou třetí zemí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o azylu.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl.

Protože Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti urychleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se již z důvodu nadbytečnosti samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která v řízení o kasační stížnosti neměla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému nad rámec běžných výdajů náklady spojené s tímto řízením nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. 4. 2004

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu